

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Az irgalmasság.

A legszebb erények egyike a világon az irgalmasság. Ezt sohasem volt nagyobb alkalmunk gyakorolni, mint napjainkban, a nagy háború idején. Lépten-nyomon kínálkozik az alkalom az irgalmasság gyakorlására. Kőszívűnek kell már lenni annak, aki még most is betudja zárni szívét, markát.

Ha azonban az irgalmasságot bölcsen akarjuk gyakorolni, nem tehetjük azt megfontolás nélkül, akárhogy, rendszer nélkül. Legelőbb tisztába kell jönnünk azzal, hogy mily téren vagyunk hivatva a cselekvésre. Azután számot kell vetnünk időnkkel, erőnkkel, pénzünkkel, nehogy vétkezzünk még az irgalmasság gyakorlásakor is. Ha csak azért akarunk jót cselekedni, hogy ezáltal felebarátaink szemében megnövekedjünk, vagy felébredt lelkiismeretünket megnyugtassuk, akkor értékét vesztí irgalmasságunk. „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”. Jézusnak eme szavai, legyenek cselekedeteink rugói. Aki veled él, akit az utcán látsz, aki a harctéren szenved, aki a bűn örvényébe süllyedt, az mind, mind a te felebarátod, testvéred és Jézus azt mondja, hogy szeresd őt és pedig úgy, akár csak tenmagadat. Mindig arra kell gondolnod, ha valakit látsz, aki szenved, nélkülöz, vétkezik, hogy az te is lehetnél. Hogy nem az vagy, az nem a te érdemed, hanem Istennek különös kegyelme. Hogyan tekintene Isten a jómódban élő, gazdag emberre, ha te éheznél és nélkülöznel? Ilyenformán kell gondolkodnunk, ha irgalmasságunk módját és mértékét megszabni akarjuk. Hallottam egy züllött, a tönk szélére jutott emberről. Börtönben is volt már. Egyszer aztán, hogy hogynem egy istentiszteletre bement valamilyik templomba. Itt aztán meghallotta újra azt, amit bár tudott, de soha sem törődött vele, hogy Jézus él és még ma is szereti a bűnös embereket, mint hajdanában, amikor a földön járt. Ez az igazság most oly erővel hatott rá, hogy azon nap eltökélte magát az új életre. Eddig Jézus nélkül élt és cselekedett, ezentúl pedig semmit sem akart többé nélküle tenni. Bűnbocsánataért fohászzkodott és el is nyerte. Amint azonban új életében valakit látott, aki olyanforma helyzetben volt, mint annakelőtte ő, azonnal megkísérelt min-

dent, hogy segítsen az illetőn. Később mint szónok is fellépett és ahol csak tehetette a megjavulás módját és lehetőségét hirdette. Bizonyítani szavait mindig saját tapasztalataival szokta. — Milyen szégyen ezzel szemben ránk nézve, ha mi Isten kegyelmét hiába élvezzük. Ha mi, akiket Isten megóvott a nyomortól, az elzülléstől vagy pedig kimentett belőlük, most hidegen és közönyösen viselkedünk azon felebarátaink iránt, akik szenvednek.

A szeretet fogja megszabni az irgalmasságunk mértékét is. Nem elégséges, hogy éppen valamit tegyünk, hanem tisztában is kell lennünk azzal, hogy mit és mennyit teszünk. Akire az Isten sokat bízott, annak, öntől értetődik, többet kell tennie, mint annak, aki csak kevéssel rendelkezik. Ez vonatkozik irgalmas tevékenységünkre éppen úgy, mint adományainkra is. Ha látod, hogy szegény felebarátod idejéből és pénzéből áldozik az irgalmasság oltárán, nem restelled-e, nem pirulsz-e, ha te, akinek Isten tízszer vagy húszszor annyit adott, éppen azon áldozatot hozod csak, mint ő? — A háború folyamán egy jóhírben álló keresztény férfiú, aki sokat tett az Úr ügye javára, aki idejéből és pénzéből áldozott a közjó oltárán, kb. ezeket írta a harctérről egyik levelében: „Eddig időmet elfecséreltem és elmulasztottam az alkalmakat jót cselekedni azzal, amit Isten reám bízott, de ha hazatérek mégegyszer, akkor másként legyen!” Csakhogy ezen derék férfiú a harctéren elesett és soha többé alkalma nem nyílik a mulasztottakat pótolni. Most míg alkalmad van, amíg egészséges vagy és rendelkezél azzal, ami reád bízott, most tedd meg kötelességedet felebarátod és az Úr ügye iránt!

Az irgalmasság azonban nem csupán áldozat. Az irgalmasság legelső sorban megtermi áldását az azt gyakorló életében. „Adjatok — nektek is adatik!” Így szól Jézus. És ez mutatja, hogy miért van azoknak mindig a legtöbb áldásuk, akik a legnagyobb áldozatokat hozzák. Ha te azt megtartod, amit tulajdonképpen oda kellene adnod az Úrnak, akkor ezzel akadályokat gördítesz Istennek útjaira és a neked szánt áldásokat nem nyerheted el! Így rendezte ezt már be a Mindenható kezdetől fogva. Ha életed nem volt

oly áldott, oly boldog ez ideig vizsgálj meg, nem-e volt köszívűséged vagy szűkmarkúságod ennek okozója. „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek!”

Dicsőség neked . . .

Isten! Ég, föld hatalmas Atyja,
Kif magasztal az égi kar,
A hit szava, üdvünk megadja,
Áldunk Téged mi, bűnök rabja,
Dicsőít szent zsoltózsma dal.

Lehullott már terhes bilincsünk.
Dicsőség Neked szent Atyánk!
Mienk a hit, e drága kincsünk,
Bocsánatot szabad remélnünk,
A menny fénye borul reánk.

Mit hasztalan keresé lelkünk.
Hol bűn tanyáz csak, idejenn,
Szent Fiadban nyugalmat leltünk,
Oh, szent Atyánk, igaz szerelmünk
Fogadd fölünk kegyelmesen!

Jó Istenünk! Kérő szavunkra
Áldáson legyen végtelen:
Hozzon üdvöt a terhes munka
A bűn ellen, s vigyen jó útra
Az Igefest, szent Betlehem.

Incze Lajos.

Miért nem vagy egészen boldog?

A napokban találkoztam egy fiatal emberrel, aki igazán rossz színben volt. Szemei beesettek, bágyadtak, tekintete levert és bizonytalan. Megkérdezem, mi a baja, hogy emészt-e valami szívét és ő nem tagadja. Vannak még gondolatai, küzdelmei a lelki életében, azt mondja. De ez nem egyedülálló eset. Találkozom különböző korú és helyzetű egyénekekkel és csak ritkán akad olyan, aki azt mondja: „Égészen boldog vagyok!” Többnyire ez vagy amaz a baja van az embereknek, ami végett nincsenek teljesen megelégedve.

Legyünk őszinték! Minek csalogatnánk magunkat tovább. Nézzünk szemébe a tényállásnak. Mire jó a szépítgetés a lelki életben? Csak arra, hogy a teljes boldogság bekövetkezését még jobban késleltesse. Tehát lássuk.

A Szentírás világos tanítása, hogy valaki csak Jézushoz jön, teljes bűnbocsánatot és teljes békecséget nyer. Pál apostol számtalanszor ír a teljes örömről. Már most ha a békecséget és az öröm teljes legyen a ke-

resztény életében, miért nem egész a te boldogságod?

A mi ősi természetünk az oka annak, hogy önmagunkon kívül keressük a hibát. Szeretnénk a gyülekezetre, a prédikátorra, a viszonyokra háritani boldogtalanságunk okát. Csakhogy ez nem állja meg helyét. Hamarosan kitűnik, hogy a külső helyzet, környezetünk megváltoztával sem jó meg az áhitott egész boldogság. Több pénz, nagyobb kényelem, kevesebb munka, mind nem hozták meg azt, amit tőlük reméltünk. Már-már lemondunk arról, hogy e földön egész boldogok legyünk. Azzal vigasztaljuk magunkat, hogy ez az eszményi boldogság csak fent a mennyben lehet osztályrészünk. Tovább küzdünk, tovább sóhajtozunk, félig boldogan, vagy egész boldogtalanul.

Azonban egy napon mennyei fény dereng körülöttünk. Az igazság napja felmelegíti sugaraival sovárgó szívünket. Mint egy új evangélium hangzik: „Jobb az engedelmeség és a szófogadás az áldozatnál.” És ez az, mit olyan nehezen ért meg az emberly szíve. Készek vagyunk olykor szenvedni, olykor áldozatot hozni; de nem látjuk be, hogy a boldogságunk, az egész boldogság alapja az engedelmeség. Engedelmeskedni a legkisebb dolgokban és engedelmeskedni a legnagyobbakban. Ábrahám megértette, hogy mit jelent az Úrnak szófogadni. És az Úr Jézusról van feljegyezve, hogy „megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmeséget.”

Tapasztalás bizonyítja, hogy az embernek nem esik nehezére engedelmeskedni a lelkiekben, amíg az engedelmeség az anyagiakat láthatólag nem veszélyezteti. De ha az engedelmeség megalázkodással, látszólagos anyagi kárral jár, akár vonakodik a gyarló ember engedelmeskedni. De nem látjuk éppen Ábrahám példáján és még inkább az Úr Jézusén, hogy az Úr szavára el kell hagynunk házat, birtokot, rokonságot, mindent; hogy szenvednünk kell, meg kell tagadnunk magunkat, sőt hasznuk meg is kell halni inkább, sem hogy engedetlenné legyünk.

Az engedelmeség hozza meg elsőbben a teljes szabadulást a bűn rabságából, aztán pedig gyümölcs gyanánt megtermi a teljes örömet, az egész boldogságot!

Vizsgálj hát meg életed, hogy megtaláljad az okát annak, amiért még nem vagy egész boldog. És ha belátod, hogy ebben, vagy abban nem voltál eddig engedelmes az Úrnak, hogy bármily nehezedre esne is, késelem nélkül, még ma pótolj a mulasztottakat és meg fogod látni, hogy örömöd teljes lesz, szívedet be fogja tölteni az egész boldogság!

Szerkesztői rovat.

A hadbavonult festvéreinktől a következő sorokat közöljük: „Szíves soraira válaszólag értesitem hogy Julius 20-án elhagytuk Boszniát és a Szerémségen át az olasz határra indultunk. Most az Isonzó folyónál állunk. Itt nehéz helyzetünk van, de az ellenségnek el kell takarodnia. Az Úr nagy dolgokat művel és az Ő kegyelme, hogy még egészséges vagyok. Őt dicsérik örökkön-örökké! Klein Péter alvadász.“ — „Kedves lapját megkaptam, melynek nagyon megörültem. Hála a jó Istennek egészséges vagyok, csak a lábaim nagyon fájnak, de ez már régi betagságem. Maradok hű testvérük Zecsevits Mihály, népfölkelő. Avtovac“ — „Immár tíz napja hogy megint a tűzvonalban vagyok. Máris hozzászoktam az itteni élethez, mintha nem is lettem volna tizenöt hétig, békésebb viszonyok között, a kórházban. Eddig két fontos élményem volt: Csapattestem átlépte a Búg folyót és visszautasított egy orosz ellentámadást. Utóbbi alkalommal a 6-osok kitüntették magukat. De nemcsak ilyen nagyobbzabású ütközetekben, hanem minden nap veszélyben forog életünk. Hála Istennek eddig sértetlen egészséges és jókedvű vagyok. Ma beosztottak a telefon osztágra. Imádkoztatok értetem. Maradok testvéri üdvözléssel: Drum Náador örvezető.“

Mint értesülünk az utóbbi harcokban különösen kitüntette magát Drum örvezető testvérünk és így a hadvezetőség a bronz vitézségi érmet adományozta neki.

Augusztus hónapban meglátogatta bácskai gyülekezeteink nagy részét Dr. Mella szuperintendens úr. Már régen időzött közöttünk ily sokáig, de a háború okozta helyzet kívánta meg a hosszabb tartózkodást, minek mi mindnyájan igen örültünk. A negyedévi konferenciákat is megtartotta együttal, amelyekről sajnós a háborús viszonyok következtében igen sok tisztviselő testvérünk hiányzott. A gyülekezetek azonban általában igen jól látogatottak voltak és így Dr. Mella munkánkról újlag a legjobb benyomást nyerte. Reméljük, hogy mielőbb ismét eljön közénk és a többi gyülekezeteket is, meglátogatja, amelyek ezúttal nem köszönthették körükben.

A kiskéri gyülekezetünk kapott saját otthon a napokban. A viszonyok úgy alakultak, hogy szükségessé vált a kérdés elintézése. Miután az illetékes konferenciabizottság a kérdést tanulmányozta és a házvételt engedélyezte, Dr. Mella úr, mint a keresztény könyvesház igazgatója Schweppeler György kiskéri testvérünk házáat meg-

vette a gyülekezet számára 4000 koronáért. Reméljük hogy a kiskéri gyülekezet, most már saját otthonban, virágozni fog és gyümölcsöt is fog teremni az örökkévalóságra.

A gyógyszerész segéd.

Egy öreg úr a következő esetet beszélt el egy fiatal embernek, akivel a vonaton utazott és aki nem akarta hinni, hogy ma is fordulnak még elő csodák: „Mikor még fiatal ember voltam, segéd voltam egy patikában és gyakran fel kellett kelnem éjjel gyógyszereket készíteni betegek számára. Hogyha egy éjjel többször is fel kellett kelniem, akkor nagyon haragudtam ezért, mert fiatal korában az ember szívesen alszik és minden háborgatást kétszeresen érez. Így történt ez egy éjjel ismét. Már háromszor kellett a laboratóriumba hátramennem gyógyszereket készíteni. Ekkor negyedszer is csengettek. Nem volt más hátra, mint hogy felkeljek és elkészítsem a cseppeket egy beteg asszony számára. Alig hogy a fiú a kész orvossággal elindult észrevettem, hogy álmoságomban és bosszankodásomban helytelen üvegből töltöttem a cseppek közé. Így a fiú orvosság helyett mérget, halálos mérget vitt anyjának a hegyeken át.

Fiatal ember — azon éjjel aggódva kiáltottam én is e szavakat: „Manapság nem történnek már csodák“ — és mégis fohászoktam, hogy Isten csodát műveljen, ha lehetséges, hogy engem attól a borzasztó szerencsétlenségtől megóvjon, amelybe gondatlanságom folytán esni kellett! A legborzasztóbb lelki kínok között imádkoztam — mikor ötödször is megszólalt a csengő azon éjjel. Mikor kinyitottam az ajtót, reszketve állt előttem ugyanaz a fiú, akit oly szívesen követtem volna, ha ismertem volna útját, hogy tőle az orvosságot elvegyem.

„Oh kérem ne haragudjon, hogy még egyszer zavarom,“ könyörgött a gyermek; „de a sötétben elestem és az üveg eltört: — kérem, készítse el még egyszer az orvosságot, hogy az anyám meg ne halljon!“

Gondolhatja, hogy mily örömmel fogadtam a gyermeket, és mily örömmel készítettem most el másodszer, de jól az orvosszert! De, mondja csak, nem volt-e ez a kegyelemnek egy nagy csodája? Szabad-e mondani, hogy nem történnek már csodák?“

Minden rossznak gyökere a pénz szerelme.

Egy napon gyönyörködve járta be kertjét tulajdonosa és számítgatta, hogy

mennyi nyeresége lesz ebben az esztendőben, mert minden fa csaknem kétszer annyi gyümölcsöt termett, mint az előző évben. Boldogan dörzsölgette tenyerét. Eközben két szegény gyermek sóvárogva tekintett be a kert ajtaján. Amint észrevette a gazdag ember őket, szitkozódva kergette el a gyerekeket. Oh, a szegény ember, dacára gazdagságának, senkit sem tudott megörvendeztetni. Bár sok pénze volt, mégsem tudott még egy koldusgyereket sem megörvendeztetni. A pénz bálványa volt neki és egyedül azt szerette és tisztelte ő. Ahol csak szeret tehette összeharásolt valamit, de magától is irigyelt mindent. Feleségének és gyermekeinek sem szerzett soha egy kis örömet; mindig csak számolgatott és gondolkodott, hogy valahogy pénzét el ne lopja valaki és hogy minél nagyobb hasznot tudjon mindenképp behajtani. Így jutott annyira, hogy már többé nem ő bírta a pénzt, hanem a pénz bírta őt. Ugyanis a fősვნისეგ sötét, félelmetes egy szenvedély, amely ha egyszer egy lelket hatalmába kerített, azt mind nagyobb rabjává teszi. Utoljára ilyen ember nem bír többé szabad akarattal, hanem fukarságának rabszolgája.

A kert tulajdonosa eközben eljutott a

kerítésig, amely az övét a szomszéd kertjétől elválasztotta. Ott állott egy fiatal almafa, amely most termette első gyümölcsöt: A farkar is szeretett olykor egy almát enni, de a saját gyümölcsét el kellett adnia és ebből nem volt szabad vennie, azonban a szomszéd almái neki nem kerültek semmibe. Felmászott tehát egy körtefára, mert a kerítés meglehetősen magas volt, és onnan nyúlt át, a fiatal almafa gyümölcsei után. Óvatosan ragadott meg egy kis ágat, amelyen két gyönyörű alma volt és letörte. Ezalatt azonban teste olyan lökést kapott, hogy egyensúlyát elvesztve a fáról leesett és miután nehéz, kövér ember volt, nyakát szegte. Egy órával később akadtak rá, amint még holtan is szorongatta az ágat, a lopott almákkal. Isten a bűn elkövetése közben szólította el őt.

E borzasztó eset mutatja, hogy mily súlyos következménye van a fősვნისეგnek. Ha Isten sokat bizott reád, akkor gondold meg, hogy kötelességed vagydonodat a felebarátaid javára használni. Különösen törekedjünk vagyónunkkal az igaz ügy szolgálatába állani, mert így nemcsak, hogy a fukarság rabláncaitól szabadulunk meg, de pénzünket a legnagyobb kamatra is adjuk ki.

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapesten, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyal föld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/8 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cservenka: Vasárnap d. u. 2 órákor.

Csuróg, Szűk-utca 1211.: Vasárnap d. u. 3 és csütörtök este 1/8 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 8 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 8 órákor.

Kula: Hétfő este 8 órákor.

Nagyszékely: Időnkint.

Óbecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. e. 1/8 és este 1/8 órákor és Péntek este 1/8 órákor.

Ókér: Időnkint.

Ósóné: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Szeged: Időnkint.

Szeghegy: Vasárnap d. e. 1/9, d. u. 2 és este 1/8 órákor; Kedden este 1/8 órákor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/10 és este 1/8 órákor. Szerda és Csütörtök este 1/8 órákor.

Tiszakálmánfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/7 órákor; Szerdán este 7 órákor.

Újszivác: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436.: Vasárnap d. e. 1/10 és este 8 órákor; Szerdán este 8 órákor.

Újvidék: Jendherceg utca 5.: Vasárnap d. e. 10 és este 1/8 órákor; Csütörtök este 8 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház“ k. f. szöv. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Újvidék, Jendherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbáson.